

РЕШЕНИЕ

№ 4721

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12084** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение № 3751 от 19.10.2025 г., постановено по НАХД № 9734/2025 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № КПК-НП-468/12.12.2024 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, с което на основание чл.115, ал.1 и чл.120, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията, на Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания:

1. "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.2 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.
2. "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.3 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

Със същото решение Н. Т. Н. е осъдена да заплати на КПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 190 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останало наказаното лице, което с касационна жалба, подадена в срок, обжалва същото. Подателят на касационната жалба твърди, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон, при съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство, в нарушение на принципите за индивидуализация на наказанието и при липса на мотиви и необоснованост на съдебния акт. Изтъква липсата на вина при извършване на нарушението и настоява, че същото

може да се квалифицира като маловажен случай. Прилага доказателства за подадена встъпителна декларация на 03.11.2023 г. в КПКОНПИ, както и регистрационна карта за регистрация в "Бюро по труда"-С.. В с.з. касационната жалбоподателка се явява, поддържа касационната жалба и моли за отмяна на съдебния акт.

Ответникът по касационната жалба – Председателят на КПК – в с.з чрез процесуалния си представител юк.М. оспорва касационната жалба и моли за оставяне на съдебното решение в сила, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София град провери законосъобразността и обосноваването на постановеното решение във връзка с направените от касатора оплаквания и намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е частично основателна поради следните съображения:

При извършената служебно проверка по чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл.220 АПК, касационният съд намира решението за валидно и допустимо.

СРС е приел от фактическа страна, че на 06.10.2023 г. е влязъл в сила Законът за противодействие на корупцията. До 15.05.2024 г. касационната жалбоподателка Н. Т. Н. не е подала годишната декларация по чл.49, ал.1, т.2 вр. чл.52, ал.1, т.2 от ЗПК за имущественото си положение относно придобитото имущество. Н. е била освободена на 28.02.2024 г. от длъжността „Член на Управителния съвет“ в Национален фонд „Култура“-С. към Министерството на културата. В рамките на период от един месец на основание чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК вр. чл.52, ал.1, т.3 от ЗПК - от 28.02.2024 г. до 28.03.2024 г. тя не е подала декларация за имущественото си положение относно придобитото имущество. Дължимите декларации по чл.49, ал.1, т.2 вр. чл.52, ал.1, т.2 и т.3 от ЗПК били подадени от Н. със закъснение от над два месеца.

Срещу касационната жалбоподателка е съставен АУАН № КПК-АУАН-ПР-1912/30.07.2024 г., в който нарушенията са квалифицирани по чл.52, ал.1, т.2 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК и по чл.52, ал.1, т.3 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК. Актът е предявен на административно привлеченото лице, което го е подписало без възражения. Такива не са подадени и впоследствие.

Въз основа на така съставения акт е издадено атакуваното пред СРС Наказателно постановление № КПК-НП-468/12.12.2024 г. на Председателя на КПК, в което АНО е счел изложените в АУАН фактически констатации за доказани. Поради това на касационната жалбоподателка са наложени следните административни наказания:

1. "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.2 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.
2. "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.3 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

В хода на първоинстанционното съдебно производство са събрани свидетелски показания от актосъставителя, както и писмени доказателства от административнонаказателната преписка.

За да потвърди обжалваното наказателно постановление, СРС е приел, че същото е издадено от компетентен наказващ орган, а при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е обосновал извод, че нарушенията, извършени чрез бездействия, са безспорно доказани. Приел е, същите са немаловажни.

Така постановеното решение е частично неправилно.

Правилно СРС е приел, че АУАН е съставен от компетентен орган – гл.инспектор в КПК, упълномощен със заповед № КПК-РД-06-305/23.07.2024 г. на Председателя на КПК, а НП е издадено от Председателя на КПК, оправомощен съгласно ЗПК да налага административни

наказания. При издаването им е спазен процесуалният ред за това, като е налице редовна процедура по връчването на акта и на НП. Спазени са сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, като не е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014 г. на ВКС и ВАС/.

По силата на чл.49, ал.1, т.2 от КПК лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси. В текста на чл.52, ал.1 от ЗПК е предвидено лицата, заемащи публични длъжности, да подават пред комисията декларация за имущество и интереси: 1. встъпителна; 2. ежегодна; 3. при освобождаване от длъжност.

В настоящия случай е безспорно, че касационната жалбоподателка е заемала длъжността член на УС на Национален фонд „Култура“ - С., поради което е адресат на задълженията по чл.49, ал.1, т.2 във вр.с. чл.52, ал.1, т.2 и т.3 от ЗПК, за неизпълнението на които е санкционирана с разглежданото наказателно постановление.

По първото нарушение.

Същото се изразява в неподаване в срок на декларация, която съобразно посочената за нарушена разпоредба на чл.52, ал.1, т.2 от ЗПК се подава ежегодно до 15 май - за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл.6, ал.1 до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година.

Анализът на цитираната норма налага извода, че в нея са уредени два периода, за които е дължимо подаването на декларация: или за цялата календарна година; или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл.6, ал.1 до края на календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година.

В случая административнонаказаното лице е подало встъпителна декларация на 03.11.2023 г., поради което категорично попада във втората хипотеза. При това положение срокът, за който за лицето е съществувало задължение за деклариране на имущество и интереси, е за периода от момента на встъпване в длъжност до края на календарна година и именно този срок е посочен в съставения АУАН. В НП обаче е посочен различен срок – за цялата календарна година.

В НП е вписан различен срок, с което наказващият орган е допуснал нарушение на изискването по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН относно съдържанието на НП - да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Безспорно е необходимо описанието на нарушението в акта да съответства на описанието на нарушението в НП, а в случая липсва единство в описанието на нарушението, дадено в АУАН, спрямо това в НП. Липсата в НП на кореспондиращо с АУАН описание на нарушението, освен че бележи неяснота в административнонаказателното обвинение, засяга е възможността за нарушителя да научи конкретните обстоятелства на нарушението, за което му се търси отговорност.

Нарушението е съществено и съставлява основание за отмяна на НП в разглежданата част по т.1. Като е достигнал до различен правен извод, районният съд неправилно е приложил материалния закон. В тази му част съдебният акт следва да бъде отменен и да бъде отменено НП № КПК-НП-468/12.12.2024 г. на Председателя на КПК в частта му по т.1.

С оглед на изложеното дотук в тази част на спора следва да бъде частично отменено съдебно решение и в частта му за разноските. В тази връзка касационната инстанция констатира, че СРС е присъдил в полза на АНО възнаграждение за юрисконсулт в максималния размер, предвиден в Наредбата за заплащане на правната помощ – 190 лв., без обаче за изложи мотиви защо присъжда именно този размер. Настоящата инстанция преценява този резултат като неправилен, доколкото спорът не се отличава с фактическа сложност, по делото е проведено едно съдебно, не са

изяснявани многобройни факти и обстоятелства по спора, не са налага задълбочен анализ на приложение на материалния закон; и от правна страна спорът не се отличава със значителна сложност. Ето защо районният съд е следвало да определи юрисконсултското възнаграждение в минималния размер, предвиден в чл.27е от НЗПП (ред. - ДВ, бр.74 от 2021 г., в сила от 1.10.2021 г., в сила към приключване на устните състезания по НАХД № 9734/2025 г.). Наредбата в приложимата редакция е предвиждала възнаграждението за защита в производства по ЗАНН да е от 80 до 120 лв. С оглед приетата частична незаконосъобразност на НП съдебното решение следва да бъде отменено в частта му за разноските за разликата над 40 лв. - половината от минималния размер, който е следвало да бъде присъден, до пълния присъден размер от 190 лв.

По второто нарушение.

Същото се изразява в неподаване в срок на декларация, която съобразно посочената за нарушена разпоредба на чл.52, ал.1, т.3 от ЗПК се подава в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

Правилно СРС е приел, че процесния случай след напускането на длъжността на 28.02.2024 г. касационната жалбоподателка е следвало да подаде такава декларация в срок от 28.02.2024 г. до 28.03.2024 г. Декларацията е подадена 01.08.2024 г.

Неподавайки декларацията в срок, касационната жалбоподателка е осъществила състава на административното нарушение по чл.52, ал.1, т.3 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК. Нарушението е формално и се осъществява чрез бездействие - неосъществяване на дължимо действие. За да е съставомерно деянието, е достатъчно да не е изпълнено законоустановено задължение и не е необходимо да е настъпил вредоносен резултат.

Относно доводите на касатора, че все пак е подадена декларация, то това обстоятелство, наред с останалите релевантни такива за индивидуализиране на административнонаказателната отговорност, са били отчетени наказващия орган, който е определил административното наказание в минимален размер. Според чл.115, ал.1 от КПК лице, заемащо публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв. Този размер на наказанието е справедлив и съответен на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Правилно в тази част на спора районният съд е приел, че не са налице основания за определяне на случая като маловажен и прилагане на чл.28 ЗАНН предвид естеството на засегнатите обществени отношения, свързани с необходимостта от прозрачност и безкористност на извършваната публична дейност в обществен интерес, реализирана от Фонда и Министерството на културата.

Като е достигнал до същия правен извод, районният съд е постановил правилен съдебен акт в тази част, който в същата част следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора и двете спорещи страни имат право на разноски. В полза на касационния жалбоподател такива не следва да бъдат присъждани, тъй като не са поискани. На ответника се дължат разноски на основание чл.63д, ал.1, ал.4 и ал.5 ЗАНН във вр.с чл.143 АПК. За настоящата съдебна инстанция за осъществяването на защита от юрисконсулт, явил се в с.з. и изразил становище по съществуването на спора, се следва възнаграждение в размер на 130 лв., изчислено съгласно чл.27е от НЗПП (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Съобразно потвърдената част от НП в полза на КПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 33,23 €, представляващо евровата равностойност на половината от 130 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от Административно-процесуалния

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 3751 от 19.10.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 9734/2025 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № КПК-НП-468/12.12.2024 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, относно наложеното на Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], административно наказание по т.1 - "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.2 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от Закона за противодействие на корупцията, вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № КПК-НП-468/12.12.2024 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, В ЧАСТТА на наложеното на Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], административно наказание по т.1 - "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.2 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от Закона за противодействие на корупцията.

ОТМЕНЯ Решение № 3751 от 19.10.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 9734/2025 г., В ЧАСТТА, с която Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], е осъдена да заплати на Комисията за противодействие на корупцията юрисконсултско възнаграждение, за разликата над 40 лв., до пълния присъден размер от 190 лв.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3751 от 19.10.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 9734/2025 г., В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ - с която е потвърдено Наказателно постановление № КПК-НП-468/12.12.2024 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, относно наложеното на Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], административно наказание по т.2 - "парична глоба" в размер на 1000 лв. за нарушение по чл.52, ал.1, т.3 във вр.с чл.49, ал.1, т.2 от Закона за противодействие на корупцията.

ОСЪЖДА Н. Т. Н. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, юрисконсултско възнаграждение в размер на 33,23 € (тридесет и три евро и 23 евро цента).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.